

Sygn. akt I ACa 268/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Joanna Wiśniewska-Sadowska (spr.)

Sędziowie: SA Marzena Konsek-Bitkowska

SA Dorota Markiewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Sławomir Mzyk

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. W.

przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi (...) w W.

o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 16 grudnia 2016 r., sygn. akt XXIV C 35/16

I. oddala apelację,

II. zasądza od K. W. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Dorota Markiewicz Joanna Wiśniewska-Sadowska Marzena Konsek-Bitkowska

Sygn. akt I ACa 268/17

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 16 grudnia 2016 r. oddalił powództwo K. W. przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi (...) w W. o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie, nie obciążył powoda kosztami postępowania w sprawie oraz przejął na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczone koszty sądowe.

Sąd Okręgowy ustalił, że od 17 listopada 2014 r. K. W. jako osoba pozbawiona wolności był osadzony w następujących jednostkach penitencjarnych: od 17 listopada 2014 r. do 10 grudnia 2014 r. w Zakładzie Karnym w P., od 10 grudnia 2014 r. do 9 czerwca 2015 r. w Zakładzie Karnym w I. i od 10 czerwca 2015 r. do dnia złożenia pozwu w Areszcie Śledczym w Ł..

Podczas osadzenia w Areszcie Śledczym w P. od 17 listopada 2014 r. do 10 grudnia 2014 r. we wszystkich celach mieszkalnych, w których przebywał, powód miał zapewnioną powierzchnię mieszkalną powyżej 3 m² na jedną osobę. Cele wyposażone były zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 stycznia 2014 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych w następujący sprzęt kwatermistrzowski: metalowe łóżko oddzielone dla każdego osadzonego, stoły, taborety, szafki, półki na przybory toaletowe, półki pod telewizor, lustro, wiadro na śmieci, szczotkę zmiotkę i miednicę. W celach, w których przebywał skarżący, kąpiki sanitarne oddzielone były od cel mieszkalnych murowanym bądź wykonanym z płyty wygradzeniem zabudowanym do sufitu, przy czym do wskazanych kąpików sanitarnych była doprowadzona zimna woda. Wszystkie cele w Zakładzie Karnym w P. były wyposażone w otwierane okna zapewniające swobodny dopływ świeżego powietrza. Stan okien nie budził zastrzeżeń, a wszelkie usterki usuwane były bez zbędnej zwłoki. W celach zapewniona była również sprawna wentylacja, nie było zagrzybenia ścian ani sufitów. Ogrzewanie w celach realizowane było poprzez podłączenie do sieci miejskiej i odbywało się przez cały sezon grzewczy, zapewniając temperaturę nie mniejszą niż 20 C. Osadzonym zapewniono środki higieny osobistej zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 28 stycznia 2014 r., w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych tj. mydło toaletowe, krem do golenia, nożyk do golenia, proszek do prania, szczoteczkę do zębów, pastę do zębów, papier toaletowy oraz szampon do włosów. Każda z osób przebywających w tym czasie w Zakładzie Karnym w P. korzystała dwa razy w tygodniu z ciepłej kąpeli w jednej z dwóch funkcjonujących w zakładzie łaźni. W pierwszej z nich znajdowało się 18 natrysków, w drugiej 16, przy czym ilość osób z niej korzystających w danym momencie nie przekraczała nigdy ilości pryszniców. Powód miał możliwość korzystania z księgozbioru zakładu karnego za pośrednictwem punktu bibliotecznego znajdującego się w oddziale min. 2 x w tygodniu oraz codziennej prasy.

Podczas osadzenia w Zakładzie Karnym w I. od 10 grudnia 2014 r. do 9 czerwca 2015 r. powód przebywał w Pawilonie (...) w celach (...) oraz (...). Pierwsza z cel miała 16,54 m⁽²⁾ i we wskazanym okresie przebywało w niej maksymalnie 5 osób, zaś druga z cel miała 16,67 m⁽²⁾ powierzchni i przebywało w niej maksymalnie 5 osób. W okresie od 13 kwietnia 2015 r. do 9 czerwca 2015 r. powód przebywał w Pawilonie(...)w celach: (...) o powierzchni 16,54 m⁽²⁾ (cela 5-osobowa), w okresie osadzenia w niej powoda maksymalnie przebywały w niej 3 osoby oraz w celi (...) o powierzchni 13,23 m⁽²⁾, w okresie osadzenia w niej powoda przebywały w niej maksymalnie 4 osoby. Stan techniczny powyższych cel był dobry, każda z nich miała zapewnioną odpowiednią ilość sprzętu kwaterunkowego (łóżka, taborety, stoły itp.). We wskazanych pomieszczeniach nie występowała pleśń ani zagrzybenie. Występowały jedynie nieznaczne zwilgocenia miejscowe powstałe w skutek złej eksploatacji pomieszczeń przez osadzonych. Każda z cel była wyposażona w centralne ogrzewanie. Każdy osadzony otrzymywał przypadające mu środki czystości. Dodatkowo do celi były wydawane środki do utrzymania porządku w pomieszczeniu. Każda z cel posiadała wentylację grawitacyjną rokrocznie kontrolowaną przez kominiarza, wszystkie kratki wentylacyjne były drożne. W każdej celi były zainstalowane okna wyposażone w nawiewniki higrosterowane regulujące wymianę powietrza w pomieszczeniu w momencie, gdy skrzydła okien pozostawały zamknięte. Stolarka okienna zapewniała odpowiedni dostęp światła naturalnego do pomieszczenia, a każda cela wyposażona była w odpowiednią ilość opraw świetlnych zapewniających odpowiedni poziom natężenia oświetlenia. Oprawy wyposażone były w źródła światła L.. Na zewnętrznej stronie okien na elewacji zainstalowane były przesłony okienne, których materiał przepuszczalności wynosił ponad 85%. Dostęp do zimnej wody użytkowej był zapewniony w każdej celi mieszkalnej. Woda była czerpana z własnego ujęcia. Dodatkowo każda z cel była wyposażona w instalację gniazd wtykowych. Administracja zakładu karnego na bieżąco usuwała wszelkie stwierdzone, czy też zgłoszone usterki. Dodatkowo powód był pod opieką Więziennej Służby Zdrowia w I. od 9 czerwca 2014 r. do 11 grudnia 2014 r. Zgodnie z wypisem pielęgniarskim z 11 grudnia 2014 r. powód przyjechał bez leków i diety. Natomiast przy przyjęciu nie zgłaszał żadnych dolegliwości, nie było również zastrzeżeń odnośnie stanu sanitarno – epidemiologicznego powoda. Dnia 28 listopada 2014 r. profilaktycznie wykonano mu badanie RTG klatki piersiowej. Podczas pobytu powód nie zgłaszał chęci skorzystania z pomocy lekarza ogólnego lub lekarza specjalisty. Nie zgłaszał żadnych zagrożeń bezpieczeństwa, nigdy nie zgłaszał agresywnych zachowań współosadzonych. W dniu 15 kwietnia 2015 r. powód był konsultowany przez psychologa z uwagi na możliwość samotnego pozostawiania w celi mieszkalnej pod nieobecność innych osadzonych, jednak powyższe badanie nie wykazało przeciwwskazań ani

żadnych innych nieprawidłowości. 8 czerwca 2015 r., wychowawca przeprowadził rozmowę ze skazanym z uwagi na fakt jego przetransportowania do innego Zakładu Karnego, przy czym w trakcie tej rozmowy powód żadnych skarg ani próśb nie zgłaszał. Zakład Karny w I. dysponował bogatym zbiorem książek z których powód mógł korzystać zgodnie z obowiązującym we wskazanej jednostce penitencjarnej porządkiem wewnętrznym wymiany książek (co dwa tygodnie). Do oddziałów mieszkalnych na bieżąco dostarczano codzienną prasę. Powód w wywiadzie po przybyciu do zakładu karnego deklarował się jako osoba paląca. Miał dostęp do zajęć sportowych i kulturalno-oświatowych odbywających się w oddziale mieszkalnym zgodnie z obowiązującym grafikiem przynajmniej raz w tygodniu.

Powód od 10 czerwca 2015 r. do dnia złożenia pozwu, tj. 8 stycznia 2016 r., przebywał w Areszcie Śledczym w Ł.. Od 10 czerwca 2015 r. do 14 listopada 2015 r. w celi (...) nr (...) o powierzchni mieszkalnej 12,02 m⁽²⁾, przy czym we wskazanym okresie cela ta nie była przeludniona, zamieszkiwały w niej maksymalnie 4 osoby. Następnie powód przebywał w celi (...) nr (...) o powierzchni 11,03 m⁽²⁾, przez okres jednego dnia (przebywały tam 3 osoby) oraz od 16 listopada do dnia wniesienia pozwu w celi (...) nr (...) o powierzchni mieszkalnej 12,02 m⁽²⁾ (przebywały w niej 4 osoby). Od 8 do 24 września 2014 r. we wskazanej jednostce penitencjarnej odbyła się wizytacja SSO L. S., Sędziego wizytatora VI Wydziału Penitencjarnego i Nadzoru nad wykonywaniem orzeczeń Karnych Sądu Okręgowego w Łodzi. Nie wykazała żadnych nieprawidłowości we wskazanym zakładzie penitencjarnym. Wszystkie cele były skanalizowane i miały doprowadzoną zimną wodę. Kącki sanitarne w celach były w większości zabudowane, a wejście do nich zasłaniała kotara z materiału. Okna w celach mieszkalnych były odpowiedniej wielkości i umożliwiały należyty dopływ światła dziennego. W porze wieczornej cele oświetlały jarzeniówki odpowiednio zabezpieczone. W celach były gniazda elektryczne, co umożliwiało osadzonym korzystanie z odbiorników telewizyjnych i grzałek. We wskazanym Areszcie Śledczym zapewniano opiekę medyczną. Stan techniczny cel był zgodny z obowiązującymi w tym zakresie przepisami. Funkcjonowała sprawna wentylacja grawitacyjna. Systematycznie sprawdzano stan przewodów kominowych. Usterki w celach były usuwane na bieżąco.

W ocenie Sądu Okręgowego żądanie pozwu złożenia przez pozwanego stosownego oświadczenia w formie i treści wskazanej szczegółowo w pozwie oraz zasądzenie zadośćuczynienia i sumy na wskazany cel społeczny nie zasługiwało na uwzględnienie.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, że powód nie udowodnił, aby chociaż przez moment przebywał w przeludnionych celach oraz, że warunki w celach nie odpowiadały wymogom art. 110 § 2 k.k.w. w zakresie, w jakim przepis ten zobowiązuje do wyposażenia cel w odpowiedni sprzęt kwaterunkowy zapewniający skazanemu odpowiednie warunki higieny, dostateczny dopływ powietrza i stosowną do pory roku temperaturę według norm określonych dla pomieszczeń mieszkalnych, a także oświetlenie odpowiednie do czytania i wykonywania pracy. Zdaniem Sądu pierwszej instancji powód nie udowodnił również tego, że w celach dochodziło do sytuacji konfliktowych i, że były one skutkiem naruszenia prawa przez pozwanego, w tym utrzymywania stanu przeludnienia w pomieszczeniach. Brak jest też dowodów na to, że wskutek pobytu w jednostkach penitencjarnych powód doznał jakiegokolwiek uszczerbku na zdrowiu i, że naruszono art. 115 k.k.w. oraz przepisy rozporządzeń wykonawczych do Kodeksu karnego wykonawczego.

Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że skoro warunki osadzenia powoda w jednostkach penitencjarnych były zgodne z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, nie można zarzucać pozwanemu, że jego działanie było bezprawne, ani że naruszało dobra osobiste powoda. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika ponadto, aby warunki, w jakich przebywał powód, wywołały u niego poważne cierpienia lub spowodowały pogorszenie się jego stanu zdrowia. Sąd miał na uwadze, że stan cel, w których przebywał powód, mógł budzić u niego poczucie dyskomfortu. Uznał jednak, że nie ma podstaw do przyjęcia, że warunki w nich panujące były „niehumanitarne”. Wyjaśnił, że warunki osadzenia powoda w okresie objętym żądaniem pozwu były takie, jakie w danej sytuacji mogła optymalnie zapewnić administracja poszczególnych jednostek. Nie można zaś dopatrzeć się żadnych działań świadczących o świadomej represji czy dyskryminacji wobec powoda ze strony wskazanych w pozwie zakładów.

Sąd Okręgowy za niezasadny uznał zarzut naruszenia art. 3 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z 4 listopada 1950 r., obowiązującej w Polsce od 1993 r. Powód, jako osoba pozbawiona wolności, był traktowany w sposób humanitarny i z poszanowaniem przyrodzonej godności człowieka, zapewniano mu warunki odbywania kary pozbawienia wolności zgodne z obowiązującym w Polsce porządkiem prawnym.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył powód, który zaskarżył wyrok w części dotyczącej punktu pierwszego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 23 k.c. i 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.;
2. naruszenie art. 233 k.p.c. polegające na nierozważeniu w toku podejmowania decyzji wszystkich okoliczności, które to uchybienie proceduralne miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz powoda całej żądanej sumy; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi pierwszej instancji oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany domagał się oddalenia apelacji i zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie, a podniesione w niej zarzuty są niezasadne. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił okoliczności faktyczne tej sprawy i ustalenia te sąd odwoławczy przyjmuje za własne.

Sąd Okręgowy w toku postępowania nie dopuścił się żadnego z zarzucanych mu uchybień, a rozstrzygnięcie – zarówno co do podstawy faktycznej, jak i prawnej – jest w ocenie Sądu Apelacyjnego trafne i w pełni odpowiadające prawu.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego na uwagę nie zasługuje zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. polegający na nierozważeniu w toku podejmowania decyzji wszystkich okoliczności, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Zgodnie z przewidzianą w art. 233 § 1 k.p.c. zasadą swobodnej oceny dowodów, sąd rozpoznający sprawę ocenia wiarygodność i moc zgromadzonych w niej dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ramy tej oceny wyznaczają wymogi prawa procesowego, doświadczenie życiowe i reguły logicznego myślenia. Zgodnie z powszechnie przyjętym w doktrynie i orzecznictwie poglądem zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest uzasadniony wyłącznie wtedy, gdy sąd orzekający uchybił podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, a mianowicie regułom logicznego rozumowania lub zasadom doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (wyrok Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05). Natomiast nie może on zasługiwać na uwzględnienie wtedy, gdy dokonanie przez sąd oceny dowodów nastąpiło bez naruszenia zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, albowiem taka ocena mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 24 maja 2005 r., I ACa 1098/04). Dla poprawnego sformułowania powyższego zarzutu niezbędne jest wskazanie przez skarżącego, w czym upatruje on wadliwość dokonanej przez sąd oceny konkretnego dowodu i jednocześnie wykazanie przez niego braku logiki w przeprowadzonym przez sąd wnioskowaniu lub przeprowadzenia przez ten sąd nieprawidłowego postępowania dowodowego poprzez brak oceny wszystkich dowodów. Nie może ono natomiast polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, czyli sprowadzać się do zaprezentowania własnej, korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, opartej na własnej, korzystnej dla strony ocenie materiału dowodowego. Jeżeli zatem z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów, mimo że z tego samego materiału dowodowego dałoby się wysnuć logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym wnioski odmienne

(wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza więc stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości, lecz konieczne jest również wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. Stąd też w szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99).

Podkreślić należy, że w apelacji skarżący nie przytoczył żadnych okoliczności, które wskazywałyby na przekroczenie przez sąd pierwszej instancji granic swobodnej oceny dowodów, nie powołał w tym przedmiocie żadnych argumentów, które świadczyłyby o tym, iż przeprowadzona przez Sąd Okręgowy ocena dowodów nastąpiła z uchybieniem zasadom doświadczenia życiowego czy też regułom logicznego rozumowania, względnie właściwego kojarzenia faktów. Powód ograniczył się jedynie do wskazania w apelacji samego zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c., w żaden jednak sposób tego zarzutu nie skonkretyzował, ograniczając się do dość ogólnikowej polemiki z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego w całkowitym oderwaniu od okoliczności faktycznych niniejszej sprawy. W szczególności w swej apelacji nie wskazał na czym miałyby polegać przekroczenie przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny materiału dowodowego, ani, jaki stan faktyczny winien być ustalony, gdyby ocena materiału dowodowego sprawy była prawidłowa. Twierdzenia powoda, że cele, w których przebywał, były przeludnione, nie znajdują oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym, z którego jednoznacznie wynika, że w czasie pobytu we wskazanych zakładach karnych powód ani razu nie przebywał w celach przeludnionych. Podobnie nie znalazły potwierdzenia zarzuty powoda, że w celach były nieodpowiednie warunki higieniczne i sanitarne. Wywody skarżącego przedstawione w uzasadnieniu apelacji przedstawiają jedynie poglądy doktryny i orzecznictwa na kwestie związane z naruszeniem dóbr osobistych więźniów, ale w żaden sposób nie odnoszą się do poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, a tym samym polemika z nimi jest utrudniona.

Zdaniem Sądu Odwoławczego Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy i wszechstronny ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i wyciągnął na jego podstawie prawidłowe, logiczne wnioski, a poczynione przez sąd ustalenia faktyczne są akceptowane przez Sąd Apelacyjny. Z powyższych względów także zarzut naruszenie art. 233 k.p.c. uznać należy za niezasadny.

Prawidłowo zatem, w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, Sąd Okręgowy oddalił powództwo, uznając, że w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda, tym samym za niezasadny uznać należy także zarzut obrazy przepisów prawa materialnego tj. naruszenie przepisów art. 23 k.c. i 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie.

Należy podkreślić, że także ten zarzut został sformułowany w sposób ogólnikowy bez odwołań do sytuacji faktycznej powoda i realiów niniejszej sprawy. W uzasadnieniu skarżący przytoczył jedynie orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczące spraw o naruszenie dóbr osobistych osób osadzonych, ale nie wskazał, w jaki sposób powyższe orzeczenia odnoszą się do niniejszej sprawy, zwłaszcza, że każde z przywołanych orzeczeń zostało wydane w indywidualnych sprawach w oparciu o ustalony w nich stan faktyczny. Trafnie zwraca także pozwany uwagę w odpowiedzi na apelację, że sposób sformułowania przez powoda zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 23 k.c. i 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, jest wzajemnie sprzeczny, są to bowiem dwie różne postacie naruszenia i każda z nich wymaga odrębnego wykazania. Możliwe jest bowiem zastosowanie właściwego przepisu, odpowiedniego w ustalonym stanie faktycznym, jednak przy jego nieprawidłowym rozumieniu (błędna wykładnia) bądź też, przy prawidłowym rozumieniu treści przepisu, zastosowanie go w okolicznościach, w których nie mógł on znaleźć zastosowania (błędna subsumpcja) (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2008 r., I CSK 187/08).

Należy nadto zauważyć, że zgodnie z poglądami doktryny i judykatury przy ocenie zaistnienia naruszenia dobra osobistego należy posługiwać się kryteriami o charakterze obiektywnym, nie zaś kierować się jedynie subiektywnymi odczuciami osoby występującej o przyznanie ochrony. Ocena, czy cześć, godność człowieka została zagrożona bądź naruszona, musi być dokonana przy stosowaniu kryteriów obiektywnych. Istotne jest bowiem nie subiektywne

odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ale obiektywna reakcja opinii publicznej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2001 r., sygn. V CKN 195/01) Tym samym nie każdy przypadek dyskomfortu psychicznego spowodowany bezprawnym zachowaniem się innej osoby, jest wystarczającą podstawą do poszukiwania ochrony sądowej dóbr osobistych, bowiem należy mieć na uwadze również zobiiektywizowaną ocenę zewnętrzną (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 maja 2009 r., sygn. VI ACa 1242/08).

Niezasadny był także zarzut naruszenia art. 448 k.c. Warunkiem przyznania zadośćuczynienia w oparciu o ten przepis jest uprzednie wykazanie, że doszło do naruszenia dóbr osobistych i doznanie w związku z tym przez powoda krzywdy, której rozmiar i polega ocenie sądu. Ponieważ z poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń wynika, że warunki odbywania przez powoda kary pozbawienia wolności były zgodne z obowiązującym prawem, a powód nie wykazał, aby w związku z działaniem pozwanego doszło do naruszenia jego dóbr osobistych, żądanie zasądzenia zadośćuczynienia nie zasługiwało na uwzględnienie.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił wniesioną w tej sprawie apelację jako bezzasadną.

Oddalenie apelacji uzasadniało zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwoty 720 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej, stosownie do art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 k.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 2 i pkt 26 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Dorota Markiewicz Joanna Wiśniewska-Sadowska Marzena Konsek-Bitkowska